

"LECTURA"
19/12/10

SEGURE

La tria per Andreu Loncà

OCELL MÀGIC

Els diaris comencen a afluir a la marea densa i fuflosa d'informació sobre les eleccions i la política general. Ara retorna el futbol i les formes d'art: la dansa i la música.

Potser, ara, valdria la pena de recordar com el festival de Jazz, a Lleida, que és un reflex de la passió desvetllada per aquesta música en els darrers anys, a Catalunya, és, potser una manera elegant, social, de retornar a les mítiques fonts joioses de la música: o sia, a la música en directe interpretada en un local que no sempre compleix les funcions més excel·lents com a auditori però que, en canvi, retorna la calidesa elemental a la música. El Cafè de l'Escorxador de Lleida compleix excel·lentment aquesta funció. Algú va dir que el record llunyà del sofriment de tants d'animals sacrificats allí mateix expressa el desig de curació a través de la dolcesa mòrbida i la crispació onírica de la música.

Alguna cosa d'aquest retorn a la bellesa més abstracta, que és el ritme i la música, ajuda a escalfar les hores fredes dels diumenges de novembre, quan la ciutat i l'ànima naveguen a les fosques, i, davant les espelmetes vacil·lants de les taules on rosseja una cervesa freda, el so del saxofon de Perico Sanbeat o de Scott Hamilton esdevenen una ensonyació clàssica o atrevida.

Escriure sobre música sense ser-ne un estudiós acreditat és tota una dificultat insalvable. Màrius Torres, que en sabia molt de música i tocava el piano, quan ha de referir-s'hi, és a la metàfora que acut: la música esdevé el màgic ocell que va més enllà de l'hivern, que ens duu a una primavera simbòlica, al ventet que arrixa fulles i flors en dies d'abril. La música transmuda l'hivern.

I potser, a vegades, la música de Schumann esdevé la posta més melancòlica, més vermella, viada de núvols rosa i amb l'ànima trista.

El saxofon negre d'Abdu Salim en la darrera nit del festival, quan estaven a punt de tancar els col·legis electorals, tocat amb un dits llarguissims —tan llargs com ho era el mateix músic: llarg com un sant pau—, esdevenia una mena de compendi d'aquells dies de jazz: una mena d'ocell màgic de bec llarg, d'ull negre i àvid, que es passeja, groc i vermell, pels viarany interns del temple de l'ànima.

MÚSICA

Nom: Perico
Sanbeat Flamenco
Big Band
Instrument:
Saxofonista